

**СПІВПРАЦЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ,
ЗАКЛАДІВ ОСВІТИ ТА РОБОТОДАВЦІВ У ПРОЦЕСІ
РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТНЬОЇ ГАЛУЗІ**

Кріпак Т. П.

*здобувачка вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня
за спеціальністю 011 – Освітні, педагогічні науки
Криворізький державний педагогічний університет
Науковий керівник: Гаманюк В. А.
доктор педагогічних наук, професор,
проректор з наукової роботи
Криворізький державний педагогічний університет
м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна*

Актуальність співпраці між органами місцевого самоврядування, закладами освіти та роботодавцями в контексті реформування освітньої галузі зумовлюється необхідністю адаптації освітньої системи до сучасних викликів ринку праці й соціально-економічних змін. Децентралізація управління освітою в Україні відкриває нові можливості для залучення місцевих громад до формування й реалізації освітньої політики. Такий підхід сприяє регіональному розвитку, забезпечує якість освітніх послуг та створює умови для професійного становлення молоді.

Водночас роботодавці відіграють ключову роль як замовники кваліфікацій і компетентностей, необхідних для ринку праці. Співпраця між освітніми закладами та роботодавцями дозволяє синхронізувати навчальні програми з актуальними вимогами, інтегрувати практичні компоненти в освітній процес і створити сприятливі умови для професійного зростання випускників. У цих умовах така співпраця стає підґрунтям для формування інтегрованої моделі управління освітою, що враховує як локальні особливості, так і національні тенденції.

Проблема співпраці полягає у відсутності системного підходу до координації зусиль усіх зацікавлених сторін. Нерівномірний регіональний розвиток, брак ресурсів для інновацій, відсутність чітких механізмів взаємодії та недостатня увага до потреб локального ринку праці створюють значні бар'єри для модернізації освітньої системи. Додаткові труднощі виникають через те, що роботодавці не завжди мають змогу впливати на зміст навчальних програм, а локальні ініціативи недостатньо інтегровані в загальнодержавну політику. Усе це перешкоджає створенню

ефективного партнерства, яке могло б узгодити інтереси всіх учасників процесу та синхронізувати їхні зусилля на різних рівнях.

Науковці пропонують низку рішень для налагодження співпраці. Як зазначається в дослідженнях, «розвиток партнерських зв'язків між центральними органами влади, місцевими органами самоврядування, університетами та неурядовими організаціями є основою сталого розвитку освіти» [1]. Українські науковці наголошують на важливості переходу до державно-громадської моделі управління, що передбачає активну участь громадськості в ухваленні рішень в освітній сфері [2].

Зарубіжні дослідники підкреслюють, що поглиблення співпраці між державою, бізнесом і освітніми закладами сприяє підвищенню конкурентоспроможності випускників і забезпечує узгодження підготовки кадрів із потребами ринку праці [3; 4]. Важливим елементом є створення спільних освітніх програм і впровадження партнерських проєктів, орієнтованих на розвиток практичних компетентностей і професійної мобільності.

Таким чином, співпраця між державою, громадою та бізнесом є ключовою умовою для реформування освіти. Її ефективна організація дозволить не лише підвищити якість освітніх послуг, але й забезпечити відповідність системи освіти сучасним викликам та перспективам ринку праці. Крім того, налагодження партнерських відносин допоможе забезпечити прозорість у розподілі ресурсів, спрямованих на модернізацію освітньої інфраструктури, включаючи розвиток цифрових технологій та інноваційних підходів до навчання. Така співпраця створить передумови для підвищення мобільності учасників освітнього процесу, сприятиме зростанню регіональної конкурентоспроможності та спрямуванню зусиль на подолання дисбалансів між локальними ініціативами та національними цілями.

Окрім економічного ефекту, стратегічна взаємодія держави, громади та бізнесу стане основою для розвитку соціально відповідальної освіти, яка сприятиме зміцненню цінностей громадянського суспільства, забезпеченню рівного доступу до якісної освіти для всіх верств населення та формуванню професійно адаптованих фахівців, здатних реагувати на динамічні зміни в суспільстві. Успіх таких ініціатив гарантує не лише сталий розвиток освітньої галузі, а й інтеграцію України у світовий освітній простір на рівні сучасних стандартів.

Література:

1. Lääne S., Grauberg I., Mäeltsemees S., Olle V., Trei J. Education, Local Governments and Their Associations. NORDSCI Conference, 2019. URL: [https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED603445.pdf/](https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED603445.pdf)

2. Лопушинський І. П. Громадське самоврядування та державно-громадське управління у сфері освіти. *Педагогічні науки*. 2017. № 78. Т. 1. С. 30–36.

3. Zhang, S., Sun, Z., Fan, Z. *et al.* Transforming Talent Development: a Reflective Analysis of the Innovative Government-School Cooperation Model Under the Paradigm of Knowledge Innovation. *Journal of the Knowledge Economy*. 2024. 15. P. 15176–1520.

4. Chao L., Hexin W., Yu D. Sustainable Cooperation between Schools, Enterprises, and Government: An Evolutionary Game Theory Approach. *Sustainability*. 2023. Vol. 15. № 18. URL: <https://www.mdpi.com/2071-1050/15/18/13997>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-479-8-65>

ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ: ВИКЛИКИ, МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Крутько І. В.

*здобувач вищої освіти третього (освітньо-наукового) рівня
за спеціальністю 011 – Освітні, педагогічні науки*

Криворізький державний педагогічний університет

*Науковий керівник: **Дороніна Т. О.***

доктор педагогічних наук, професор,

професор кафедри педагогіки

Криворізький державний педагогічний університет

м. Кривий Ріг, Дніпропетровська область, Україна

Глобалізація сучасного світу та стрімкий розвиток інноваційних технологій створюють нові виклики для освітніх систем усього світу, включно з українською вищою педагогічною освітою. Потреба у підготовці конкурентоспроможних фахівців, здатних діяти в умовах глобалізованого простору, вимагає впровадження новітніх підходів та методик, що ґрунтуються на міжнародному досвіді. Особливої актуальності це питання набуває в контексті інтеграції України до європейського та світового освітнього простору. Сутність проблеми на сучасному етапі полягає у необхідності ефективного поєднання традиційних педагогічних практик із сучасними інноваційними моделями навчання.